

מסורת הש"ס

(א) ז"ק ע. שבוטע זגל.
(ב) ונקטן נא: (ג) וקדושתו.
(ד) ונאזש'ט זיך ארומ
שוואַרץ. (ה) מ'ק ית. ושי.
(ו) ג' קד' דמח' (ז) מ'ק זיך.
(ח) קדושתו נט. (ט) ונעלי' י.
(י) ונ' נעלי' י: בחס' דיה
לאן. (יא) קדושתו נט. דמקדש
נט: (יב) ז' ק'ק. (יג) ונעלי' י.
ז'ק'נע' בחס' ז'ק' ע. ונעלי' י.
שטענעל'ן יר' ד'ס טבוב
דשטעמ'ט דרעכ' לנאכ' לאקומ'ן
ברקעטע. (יד) ונדי'טע' ל' נעלי'ן
(טו) דנרש'ט (טז) ז' ק'ק. (יז) ג' ק'ק
ורע' ועיין מדרש"א.
(יח) ונרש'ט ז' ק'ק. (יט) ז' ק'ק
דו ז' ק'ק. (ק) ז'ל' אפי' אדיר
ז'ק'.

הגהות הב"ח

(ב) נב' לא תמנין אורכתא
 תמטעלין כלי' וכן כשישי'
 (ג) שם פסוקא וזו וקנסה
 האבות פטורין וכו' ותי
 ר' הוה: (א) שם דלמח
 שמואל הלנה: (ד) שם שמואל
 למר ז' נד מדי אמר רבי
 דכול עמלם: (ה) רש"י ד"ה
 מי ר' יהודה אר' אמר רב
 תיבתה ילדה וכו': (ו) תמלם
 ממ וכו' וק' הס' ד' ותיבת
 נמי נמחק: (ז) ד"ה עד
 שמואל וכו' עד שיצא רמ'ס
 הכהן ויבדל ונזר לא ה' הן
 וכו' י' הדינ' אמר ר' הס' ד'

שיטה מקובצת

חדש חפלה ו**כחצי חמדער** (שם) **חדש**
פקוד **ל** **בבור זכר** **מזן** **חדש** **ומעלה:**
ומעלה. **משמע** **לאחר** **שלישים:**
מספאק **ליה.** **אי** **גמרי** **מהתם**
מלאיטעריק **ומעלה** **בערניק** **אם** **מזן**
ששים **ל** **ומעלה** **וגו'** **וגמרי** **בתמסמ**
ערכין (דף יט.) **שנה** **שנה** **לג"ש**
שכס **ששנת** **ששים** **כלמטה** **הימנו**
להחמיר **אף** **שנת** **חמש** **ושנת** **עשרים**
כלמטה **ז** **אע"ג** **להקל** **והוא** **הדין**
לענין **בן** **חדש** **דיוס** **ל'** **כלמטה** **אע"ג**
להקל **ולא** **גמר** **חדש** **חדש** **וממזיר**
ללא **יהא** **ל** **נעקר** **עד** **לאחר** **שלישים:**
הו. **דערנין** **ודמדער** **סיני** **שני** **כתובין**
הבאין **כאחד** **ואין** **מלמדנין** **על** **פדיון**
הבן: **או** **דלמא** **ז** **אמר** **ז** **מלמדנין.**
שני **כתובין** **ה"מ** **לעלמא** **דלא** **משתעב**
י **מכור** **ודעבינו** **כמו** **א** **הוא** **כבד**

ואין: ען צריך צו דרלסט:
 וצטווען יא: תחת:
 קא אפילו האב דאכער:
 אומר כר' טעמא משה
 דהא אדל: פן מת הבן
 ערבי: פן תן כפי ערבי
 פסחים: בסמוך: לא לספק
 הבא כיון שמת לא מוכר
 שהיוצא דבעתא ארמור
 אר שטא מים מוכר:
 פן גורא דגרסי ורית גורס
 כן גורא דגרסי ורית גורס
 פלוגי רבנן על רשב"א: גז:
 שם שלשים שאב לא היו
 גורסים כאן ענין שלשים גז
 היה להם זה החילוק אלא
 גורא גורסי: בימות שלשים
 ופסחים: אבילות שראב
 בכר קיימא: לא שלשני
 וא"ת בירש החולין:

❦

רבינו גרשום

בבא לא אחר הברשאה
 ואמר ליה אי מת דידי
 הוא אחרתי לי ואי חבירי
 הוא קבעטא הירשאה מריה.

רבינו גרשום

בבא כל אחד בהרשאה
ואמר ליה אי מת ידי
הוא אהדר לי ואי דחבראי
הא נקיטנא הרשאה מיניה.
אבל ליתר כהנים לא מצי
עבדי הרשאה. ולכל חד
אמר אנא לית לי אלא
ה' סלעים דחי: אדרכתא.
הרשאה: היכא דפרפיה.
מבשום דמיחזי כשיקרא: תני
רב הונא. מוסיף על מתניתין
דאחא בכרה ואחא שלא
בכרה של ב' אנשים וילדו
כ'. מוסיף ב' זכרים ונקבה

(א) אולי צ"ל ומשו"ה מת ביום ל' הוי ביום שלפניו ופטור.

יש בכור פרק שמיני בכורות

צא בהרשאה. שני האבות כתבו הרשאה האחד לחבירו וצא צעל הרשאה ומובעו ממה נפסך אם שלי מת החזיר לי את שלי ואם של חבירי מת החזיר לי את שלו שהרי יש לי הרשאה: **אדרבא.** הרשאה מאטמטלי דהוילי ואיני צעין מיחוי בסיקרא שמה אין ידיו משל זה כלום וחסמיני סהדי **אשיקראי דינא**

דפרכיה: לזה למלוה חו לא כתב
מלוה הרשאה עליהו משום דמיחוי
כשקרא: פני רב הווא. גבי שמי
נשים של ב' אנשים שלא בזכו וילדו
שני זכרים ונקבה במחנה אין כאן
לכהן כלום ואע"ג דחד הו' בזכר
ממ"ל דאם האחת ילדה ב' זכרים
האחד בזכר ואלה זכר ונקבה ילדה
נמנאת חזירתה (א) יולדת זכר לבדו
והוא בזכר ואפ"ה הבן אינו חייב
לפדות את עצמו דל"ל שמה אין איני
בזכר אלא חזירי: בליש אחד ושמי
נשים לא משמעה לה. דכיון דליכא
חד בזכר יידיה ה' סלעיס לכהן להכי
חד תני ליה דכל הכך דתנא כאן אין
כאן לכהן כלום שפין בין איש אחד
ושמי נשוי בין בשמי נשים של שני
אנשים: **מתני'** מה הבן נפוד ל'.
אזכורות ודאין דעלמא קאי (א) נמי:
יתויה. דנפל הוה ולא מייחייב בפדיון
עד לאחר שלשים: כיוס שלפניו. אף
ע"פ שנת יחזיר לו: **גמ'** ממדבר.
מביב חפא (במדבר יח) ופדויו מכן
חדש השנה ומדבר ממדבר (סג א)
פקוד כל בזכר זכר מכן חדש ומעלה:
ומעלה. משמע לאחר שלשים:
מספא ליה. אי גמרי מהתם
דמלאיטריך ומעלה צערכין אס מכן
ששים (י) ומעלה וגו' וגמר במסכת
ערכין (דף יח). שנה שנה לג"ש
שכס ששנת ששים כלמטה הימנו
לחמיר אף שנת חמש ושנת עשרים
כלמטה (א) ע"ג. להקל והוא הדין
לענין בין חדש דיוס ל'. כלמטה אע"ג
להקל ולא גמר חדש חדש ממדבר
דלא יחא י' נערך עד לאחר שלשים:
הוה. דערכין דמדבר סיני שני כתובין
הבאין כ אחד ואין מלמדן על פדיון
הבן: או דלמא כי אמר אין מלמדן.
שני כתובין ה"מ לעלמא דלא משמעי
שני מזכור ודערכיו כמו אי הוה כתב

חשש במדינה אחריה: אבל לגופייה. כיון בכור דורות ומכזרי
מדבר דאדי ואדי בצבור הוא משתעי מלמדיו ומדמספקא יו לן
קאמר אם נתן לא יטול ואם לא נתן לא יתן: לענין אבילות. אם
מת וילד בתוך שלשים יו אין אבילות חלה על אביו דאימר נפל הוא:
בבבב שלא נפדה. ללא עבד איניש דפריק תוך שלשים עד
שיביא ראייה: לאחר שלשים בחוקה שנפדה. דכחן הו מווא
מחזירו והורע כחו: עד שיאמרו לו. לכן שויה אביו בשעת
מיתתו שלא נפדה ובאמירה קגיא בלא עדות גמורה דהך חוקה
מיחזיקא ליה בחוקה שנפדה יו לאו יו היא חוקה מעלייתא דרובא
דאיניש לא עבדי למפרע חזרה מרד והכא יו לא שייך למימר עד
שיביא ראייה ⁽¹⁾ דהכא יכול לומר לו הבן לכה דעלמא יהייה
אבא: שמוסות על אביו. מנות פדייתו של אב זה היתה על אביו
שמת ומנות בנו עליו: **גב' דכ"ע**. אי אמר ליה מעכשיו יהא
בנו פדוי לאו פדיון הוא אלא מתנה בעלמא דהא בתוך שלשים
לא יו שייכא פדייה ואי אמר בתוך ל' הרי לך המעות ולאחר
שלשים יחול פדיון בני ואיתגוהו מעות ציד כהן צעין לאחר
שלשים ודאי פדוי כמאן דיהיב להו מיהליה השתא: נסענלו. שאין
צעין: אקדושי אשה. דאי יהיב לה השתא מידי ואמר לה התקדשי
לאחר שלשים יום היא מקודשת כדאמרין במסכת קדושין (דף נט:).
מ"ח

ואכלו ארי ביום שלשים דוקא הוא דסמכינן אדרבנן ושמה א'¹⁰¹ דברים החולץ (בימות דף ט:) משמע דפשיטא לן מן המורה אפ' כהא היא אינה חוללת וי"ל דהתם בגלל מן ההגב או אכלו ארי כרבנן דפליגי עליהם מה דאמר ר' יוחנן א"ר אפי' הכא בגלל מן ההגב י"י התם ארי חולץ אצילות להקל א"ע על גב דבשעת כהן דלא אפשר סמכינן אדרבנן

בבא בתרשאה ⁽⁶⁾ והאמרי נהרדעי *לא כתבינן
(7) אדרכתא אמטלטלי ה"מ היכא דכפריה
אבל היכא דלא כפריה ⁽⁸⁾ כתבינן: זכר
ונקבה ⁽⁹⁾ אין כאן לכהן כלום: תנא רב הונא
בשני זכרים ונקבה אין כאן לכהן כלום ותנא
דיין כיון דבשני אנשים הוא דמשכחת לה
באיש אחד ושתי נשים לא משכחת לה לא
מתני ליה: מתני' ימת הבן ⁽¹⁰⁾ בתוך שלשים
יום אע"פ שנתן לכהן יחזור ⁽¹¹⁾ לאחר ל' יום אע"פ
שלא נתן יתן מת ביום שלשים כיום שלפניו
ר' עקיבא אומר אם נתן לא יטול ואם לא נתן
לא יתן: גמ' מאי טעמיהו דרבנן גמרי ⁽¹²⁾ חדש
⁽¹³⁾ חדש ממדבר מה התם ומעלה אף הכא נמי
ומעלה ור"ע מספקא ליה מדאיצטריך
למכתב ומעלה גבי ערכין ולא גמרי
ממדבר הוו להו שני כתובים הבאים כאחד
⁽¹⁴⁾ וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין
או דלמא כי אין מלמדין לעלמא אבל
לגופיהו מלמדין ומשום הכי ⁽¹⁵⁾ מספקין ליה
אמר ⁽¹⁶⁾ רב אשי דהלכ מודים לענין אבילות יום
שלשים כיום שלפניו ⁽¹⁷⁾ (א) (ב) ואמר שמואל הלכה
כדברי המיקל באבל: מתני' ⁽¹⁸⁾ מת האב
בתוך שלשים ⁽¹⁹⁾ בחזקת שלא נפדה עד
שיביא ראיה שנפדה לאחר שלשים יום
בחזקת שנפדה עד שיאמרו לו שלא נפדה
⁽²⁰⁾ הוא לפדות ובנו לפדות הוא קודם לבנו
רבי יהודה אומר בנו קודמו שמצותו על אביו
ומצות בנו עליו: גמ' ⁽²¹⁾ איתמר הפודה את
בנו בתוך שלשים יום רב אמר בנו פדוי
ושמואל אמר אין בנו פדוי ⁽²²⁾ (7) (8) דכולי
עלמא מעכשין אין בנו פדוי לאחר שלשים
יום ואיתנהו למעות ודאי בנו פדוי כי פליגי
לאחר שלשים יום ונתעכלו המעות רב אמר
⁽²³⁾ בנו פדוי מידי דהוה אקידושי אשה התם
לאו ⁽²⁴⁾ אע"ג דנתעכלו המעות הוו ⁽²⁵⁾ קידושי
הכא

וגון צבורי דורות מבצורי
מלמד'ן ומדמסקפא י"ן לן
לא יתן: לענין אינ'ות. אס
פל אצוי דאמר נפל הוא:
דפריק תוך שלשים עד
שנפדו. דכהן הו' מוציא
לכן שויה אצוי בשעת
עדות גמורה דהך חזקה
היא אצוי מעלייתא דרובא
ואי ע"ה לא שיק למימר עד
הכן לכהן דעלמא יידיה
פל אב זה היתה על אצוי
י אמר ליה מעבשי יהא
בעלמא דהא בתוך שלשים
י' הרי לך המעות ולאחר
ת ציד כהן בעין לאחר
יהא השתא: נפצעלו. שאין
א מידי ואמר לה התקדשי
כן במסכת קדושין (דף ע"ג):
מ"ה

סמכין אדרבן ושמה אפי' לענין אבילות ט' דהוי' דפשיטא לן מן הסורה אפי' מוך ל' דהי' הוא דלמך מ' ההג' או אכלו ארי כרבנן דפליגי ארצן שמעון בן גמליאל בבור' בנפל מן ההג' כי ההם אין לחוש דהכי נמי פסקין בסוף א' דלא אפשר סמכין אדרבן ושריא בלא חליה ווא"ה

מזפ.

בַּה אִמִּי פִּיג מַלְכוּת
 שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה
 טוֹשֵׁעַ חִמִּי מִיּוֹן קֶלֶס אִי
 אֶשׁוּעַ:
 בּו ב מִי חֶלֶל מֹהֵל
 כְּסוּרֵס אֶלֶל וְעִי
 שְׁנוֹת וְיָמִי עֵשֶׂן קֶמֶד
 טוֹשֵׁעַ יִידִי כִּי שֶׁ עֶסְפִּי
 63:
 בּו ג שֶׁ אֶלֶלֶס אִי
 טוֹשֵׁעַ שֶׁ עֶסְפִּי אִי
 בַּה ד מִי חֶלֶל מֹהֵל אֶלֶל
 הֶלִי יוֹשִׁעַל אִי אֶלֶל
 שׁוֹעִי יִידִי מִיּוֹן שֶׁ עֶסְפִּי אִי
 יוֹסִי עֶדֶד עֶסְפִּי:
 בַּה ד מִי חֶלֶל מֹהֵל
 כְּסוּרֵס אֶלֶל וְעִי עֶסְפִּי
 עֵשֶׂן קֶמֶד טוֹשֵׁעַ יִידִי כִּי
 שֶׁ עֶסְפִּי יִידִי
 ל א מִי שֶׁ אֶלֶלֶס אִי טוֹשֵׁעַ
 שֶׁ עֶסְפִּי טו:
 לֶא ד מִי שֶׁ אֶלֶלֶס אִי
 טוֹשֵׁעַ שֶׁ עֶסְפִּי אִי
 לֶב ב מִי פִּיג מַלְכוּת
 אֶשׁוּעַ הֶלִי יוֹשִׁעַל
 הֶלִי כִּי עֶסְפִּי אִי

תורה אור השלם

1. ופרוץ מִבֵּין חֹדֶשׁ תִּפְדֶּה
בְּעֶרְבָר כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שְׁקָלִים
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה
הוא: במדבר יח טז
2. ויאמר יי אל משה פֶּקֶד
כָּל כָּבֵד זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
מִבֵּין חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה וְשָׂא אֶת
מִסְפַּר שְׁמֹתָם: במדבר ג מ

מוסף רש"י

[illegible]